

Diàleg

AVUI+
Des del 1976

CORPORACIÓ CATALANA
DE COMUNICACIÓ S.L.

ANTONI CAMBREDÓ, president executiu
JOAN ODINA, conseller delegat
CARLES FLO, adjunt a la presidència
BERTA CASTELLET, directora de màrqueting
GONZALO CANEDO, director comercial
PATRÍCIA TARRIDA, cap de distribució
JOAN SERRA, director de producció
IVAN GRAU, cap financer
QUICO DOMINGO, cap de sistemes

**ERC HA OBLIDAT QUI LA VA
FER FORA DEL GOVERN**

Salvador Cardús
i Ros

Sociòleg i periodista
salvadorcardus.com

EN SÍNTESI

President
Montilla

Més partits, menys país

Si no s'hi vol perdre la salut, la política demana molta til·la. La política, com l'esport, és el regne de la passió pels grans ideals jugada amb les regles de l'interès més miserable, i els resultats són els que ara mateix tenim a la vista. De manera que, després d'un parell de tasses de til·la, passo a parlar del nou govern.

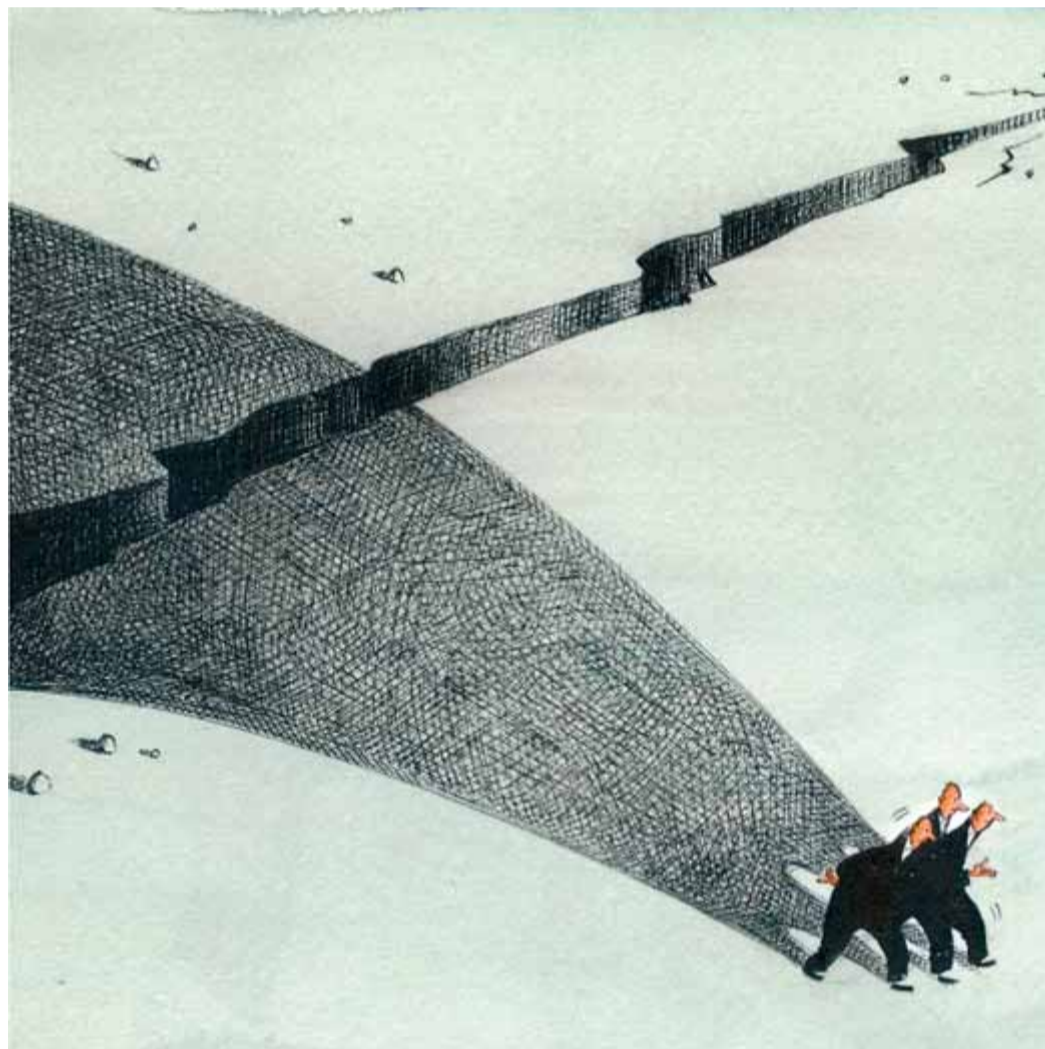
I PER EVITAR QUE EL LECTOR APASSIONAT ENTENGUI el que no dic, començaré amb dues precisions. Primera, no tinc res contra la possibilitat que Montilla sigui president ni, encara menys, contra la seva persona. Fins i tot crec que la seva discreció com a comunicador quedarà eclipsada per la seva capacitat organitzadora i executiva. Sobre la seva catalanitat, simplement considero que discutir-la no és només un insult a la seva persona, sinó a un país com el nostre, la identitat del qual s'ha construït, gràcies a déu, sobre molts *montilles* anteriors.

SEGONA PRECISIÓ: LA REEDICIÓ DE TRIPARTIT era previsible. No parlo de pactes escrits, ni amb relació als acords de Mas i Zapatero i la sociovergència, ni amb relació a Carod i Montilla i el tripartit. Però hi eren de manera implícita. Per tant, escric decebut, però no sota l'impacte de cap sensació d'engany. Vaig dir, abans de les eleccions, que el "pacte nacional" era una quimera. I també vaig dir que imaginava que hi hauria sociovergència, perquè suposava uns resultats millors a CiU, prou perquè el tripartit no sumés o perquè el PSC no la pogués defugir. Però, un pacte CiU i ERC no, perquè són com l'aigua i el sulfumant.

DIT AIXÒ, PERÒ, AMB TOTA ROTUNDITAT, CONSIDERO que el govern que ara es diu d'"entesa pel progrés", no és el govern que Catalunya necessitava. Fins i tot agafant-me a l'argumentari que fa servir ERC per reeditar aquesta coalició, concloc que el que els republicans hi defensen és la sociovergència: afavorir la cohesió nacional i social, evitar les tensions identitàries, fer possibles grans pactes nacionals, tenir la màxima capacitat per desplegar l'Estatut a Madrid... ERC, per justificar-se, fa un gran exercici de desmemòria quan diu que el PSC no va enganyar sobre l'Estatut del 30 de setembre, i que CiU sí. De fet, CiU el va defensar a Madrid, acceptant finalment un pacte en solitari que ja he criticat prou, però el PSC va mentir quan el va votar al nostre Parlament per, l'endemà, presentar-hi esmenes i seure a l'altra banda a la negociació a Madrid.

PER NO RECORDAR, ERC HA OBLIDAT QUI LA VA FER FORA del govern, l'exigència electoral d'ocupar la conselleria primera o el compromís de fer aliances segons programes i no segons retrets partidistes, com fa ara. ERC, posats a oblidar, ignora que té un 25 per cent menys de vots, un terç perdut pels decebuts pel seu paper dubitatiu en el procés estatutari, un terç perquè no es fiaven que finalment fes Mas president, i un terç que temien que en fes Montilla. Vet aquí els resultats de l'equidistància!

EL GOVERN QUE TINDREM és l'"entesa", sí, però de dues covardies, la del PSC i la d'ERC, sumades al conservadorisme ideològic de l'esquerra benpensant que ICV-EU representa, això sí, amb dignitat i força. Per una banda, hi ha la covardia d'un PSC

CRISTINA LOSANTOS

"ERC deu haver calculat que era preferible fer president el candidat feble d'un partit derrotat a les urnes que no pas haver de competir amb el que la majoria de catalans havia considerat el millor candidat d'entre tots"

que, vista la seva davallada, no s'atreveix a pactar amb CiU, cosa que hauria fet en el cas d'una relació més equilibrada. La proximitat de les municipals, la dificultat per valorar la via d'aigua que els ha obert Ciutadans o la desconfiança cap a un Zapatero que, com Cronos, es dedica a devorar tots els seus fills-aliats –inclosos Maragall, Carod i Mas–, ha fet decidir Montilla, amb intel·ligència freda i orientada a la supervivència a curt termini, per la coalició amb l'antipàtica ERC.

ERC, PER LA SEVA BANDA, TAMPOC S'HA ATREVIT a fer un "pacte nacional". Per desacreditar-lo, a més de tornar a fer la llista de tots els greuges haguts i per haver, els republicans en diuen "front nacionalis-

ta", però és clar que no parlem d'això. Vist el to expeditiu de la decisió, seria una temeritat dir "què han pensat" sobre les altres alternatives. Però, si més no intuïtivament, ERC deu haver calculat que era preferible fer president el candidat feble d'un partit derrotat a les urnes que no pas haver de competir amb el que la majoria de catalans havia considerat el millor candidat d'entre tots. La decisió, val a dir-ho, també és la més intel·ligent des del punt de vista partidista. ERC s'hauria d'estalviar totes les apel·lacions patriòtiques que emboïren la brillantor maquiavèlica de la tria.

PERSONALMENT, MÉS ENLLÀ DEL RESPECTE institucional que em mereix, no sento cap afecte per aquest govern. Saura a Interior, a part d'espantillar-me un dels pocs consols que em quedaven –la continuïtat de la bona manera de fer de Montserrat Tura–, és, invertint l'expressió popular, com posar la gallina a vigilar les guineus. ERC no ha aprofitat els tres darrers anys per acostar nous professionals al seu projecte, i ara portarà a Montilla el mateix peixet, ja prou remenat, per triar. I de Montilla no sé si realment té al cap la Catalunya que necessitem per als propers vint-i-cinc anys, perquè no ho va saber explicar. En política, és preferible un adversari fort a un amic feble.

TENIM, EN DEFINITIVA, EL GOVERN QUE SUMA els interessos partidistes del major nombre de diputats. El país, a la foto, amb prou feines hi surt.

Marçal
Sintes

Una bona notícia que ens ha regalat la formació del tripartit II –Entesa Nacional pel Progrés, en la refistolada de denominació oficial– és que els socialistes catalans hagin decidit actuar en contra dels desitjos de Zapatero i el PSOE. Sens dubte, el PSC no s'ha casat amb ERC i Iniciativa per combatre les acusacions de sucursalisme –"no hem fet un pacte per demostrar que no som sucursalistes", ha ressaltat José Montilla–, però que hagi optat per posar els seus interessos al davant dels del PSOE constitueix una fita en el camí. La promesa de no tolerar "ingerències" és, així mateix, una solemne declaració d'intencions en la mateixa línia, que hem de confiar que ni Montilla ni la resta del govern no traïran. Se sol afirmar que el càrrec fa l'home, és a dir, que el fet d'ocupar la cadira de president de Catalunya modela la sensibilitat i la perspectiva. El simbolisme, la dinàmica i l'interès de la institució marquen severament el camí que cal seguir. Això un president no ho pot violentar, si no és que vulgui fracassar rotundament. Pasqual Maragall, a desgrat del cúmul d'equivocacions comeses, va demostrar, un cop instal·lat al Palau de la Generalitat, força més convicció catalanista de la que a priori se'n podia esperar. Per què no ha d'ocórrer també en el cas de Montilla? És més, tal volta ell actui, en part gràcies al fet d'haver arribat a Catalunya com a immigrant, amb menys prejudicis i complexos que molts *progressistes* de casa bona. Aquesta última consideració esperançada val per als assumptes identitàries, però també, i molt clarament, per a tota la resta.

m.sintes@hotmail.com